

РЕШЕНИЕ

№ 81

гр. Бургас , 30.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, IV ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на двадесет и първи май, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Георги Д. Пепеляшев
Членове: Даниел Н. Марков
ГЕОРГИ ХР. ИВАНОВ

при участието на секретаря Жанета Здр. Кръстева
в присъствието на прокурора Павел Хайк Манукян (РП-Айтос)
като разглежда докладваното от Даниел Н. Марков Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20212100600331 по описа за 2021 година

С присъда № 260002 от 02.12.2020 г. по НОХД № 216 / 2020 г., Районен съд, гр. Царево е признал подсъдимия А. Ж. М., роден на ***** в гр. П, с ЕГН ***** за виновен в това, че на 29/30.07.2018 г. в землището на с. Лозенец, общ. Царево, комплекс „Оазис Резорт и Спа“, от офис към ресторант „П. сии фуд“, в условията на повторност, чрез повреждане на преграда здраво направена за защита на лица или имот – метална каса, отнел чужди движими вещи – парична сума в размер на 45 750.78 лева, от владението на П.И.Я., собственост на „П. – М“ЕООД, както и сумата в размер на 2 100.00 лева, от владението на П.И.Я., собственост на Р.П.П., без тяхно съгласие с намерение противозаконно да ги присвои, като кражбата е в големи размери и на основание чл. 195, ал. 2, вр. ал. 1, т. 3 и т. 7, вр. чл. 194, ар. 1, вр. чл. 28 от НК, вр. чл. 54 от НК го е осъдил на три години и шест месеца лишаване от

свобода, което да изтърпи при първоначален строг режим.

На основание чл.59, ал.1, т.1 от НК е приспаднал времето, през което подсъдимият М. е бил задържан с полицейска заповед по реда на ЗМВР, с постановление на наблюдаващия прокурор, както и времето, през което е бил с мярка за неотклонение „задържане под стража“ по реда на НПК, считано от 03.08.2018 г.

С присъдата съдът се е произнесъл и по веществените доказателства, като е постановил намиращите се на съхранение в ЦРС метална каса с размери 43,5 смх35,5 см, банкноти с номинал 20 лева – 122 броя, банкноти с номинал 50 лева – 22 броя, банкноти с номинал 100 лева – 3 броя, банкнота с номинал 50 лева – 1 брой, банкнота с номинал 20 лева – 1 брой и банкнота с номинал 5 лева – 1 брой, да се върнат на собственика им „П. – М“ЕООД. Също така е постановил веществените доказателства, намиращи се на съхранение в ЦРС – разписка № 02000769516243, обувки с червена и бяла подметка, 1 брой метална отварачка, 1 брой сгъваем нож, 2 броя тирбушони, мобилен апарат марка „Леново“, с ИМЕЙ №*****, ведно с батерия и СИМ-карта на мобилен оператор ТЕЛЕНОР с № *****, мобилен апарат марка „ХУАВЕЙ“, златист на цвят с ИМЕЙ № *****, ведно с батерия и СИМ-карта на мобилен оператор ТЕЛЕНОР № ***** да се върнат на собственика им А.М..

Останалите веществените доказателства ЦРС е постановил да се отнемат в полза на държавата, като след влизане на присъдата в сила – да бъдат унищожени, като вещи без стойност, а именно: клещи с червени пластмасови дръжки, метален профил с Г-образна форма, хартиен плик с ръкописен надпис ДНК на А.Ж.М. по ДП: 302 ЗМ-137/2018 г. по описа на РУ – Царево, съдържащ тампон за ДНК с клетъчен ДНК материал за сравнително изследване от А.Ж.М., ЕГН *****, картонена кутийка с капак с червена панделка.

Направените съдебни разноси е възложил в тежест на подсъдими М..

Присъдата е обжалвана от подс. М., като във въззивната жалба се твърдят допуснати от ЦРС съществени процесуални нарушения, довели до необоснованост и неправилност на атакувания съдебен акт. Според жалбата, в

съдебно следствие не се е доказало повдигнатото му обвинение по безспорен, убедителен, безпротиворечив и безпристрастен начин, като от събраните доказателства не се е установила действителната фактическа обстановка, както и не са събрани доказателства, които да установят виновността му, напротив, събраните доказателства доказват неговата невинност. Моли се въззивният съд да упражни правомощието си по л.334,т.2, вр.чл. 336, ал.1т.3 от НПК – да отмени осъдителната присъда и постанови нова, с която да оправдае подсъдимия по повдигнатото му обвинение.

Присъдата е протестирана и от прокурор от РП – Бургас, ТО – Царево в наказателно осъдителната ѝ част, като се излагат съображения, че определянето на наказанието от ЦРС е извършено в нарушение на чл. 36 от НК. Предлага на въззивния съд да упражни правомощието си по чл. 337, ал. 2, т. 1 от НПК, като така определеното наказание бъде увеличено на 7 години лишаване от свобода.

По делото от подсъдимия е депозирано допълнително изложение, според което подаденият от прокурора протест е неоснователен. На следващо място, подсъдимият, следвайки структурата на изложението на мотивите към обжалваната присъда, релевира доводи, с които оспорва възприетата от съда фактическа обстановка, като намира, че изводите на съда са в противоречие със събраните на досъдебно и съдебно следствие доказателства, тъй като в мотивите са преиначени показания, които са и неверни, защото разпитаните свидетели за заинтересовани от изхода на делото. Възразява срещу процесуалната годност на иззетите с протокола за оглед следи от местопрестъплението, както и на самия протокол. Намира, че съдът неверно е интерпретирал заключенията на приети ДНК, трасологическите, техническата и счетоводна експертизи.

В дадената му последна дума подс. М. заявява, че е невинен и не е извършил престъплението, в което е обвинен.

Според становището на прокурора от БОП обжалваната присъда е правилна, обоснова и законосъобразна в частта, с която подсъдимият е признат за виновен в извършване на престъплението, за което му е повдигнато обвинение, с оглед на което намира жалбата за неоснователна. Досежно подадения протест, намира същия за основателен, като моли

въззивната инстанция да го уважи и измени присъдата, като увеличи наложеното наказание лишаване от свобода до размера на седем години.

Бургаският окръжен съд, след като обсъди доводите на страните и провери изцяло правилността на атакуваната присъда, на основание чл. 314, ал. 1 от НПК, приема следното:

Делото се разглежда за втори път пред Окръжен съд – гр. Бургас като въззивна инстанция. При предходното разглеждане на делото, състав на съда с Решение № 94/13.07.2020 г. по ВНОХД № 469/2020 г. е отменил присъда № 6 от 04.03.2020 г., постановена по НОХД № 73/2019 г. по описа на РС – гр. Царево и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд. Приел е, че при постановяване на окончателния акт, съдът е допуснал съществено процесуално нарушение на процесуалните правила по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 2 от НПК.

Обжалваната сега присъда № 260002 от 02.12.2020 г. по НОХД № 216 / 2020 г., на ЦРС е постановена при обективно и пълно изясняване на фактическата обстановка по делото. Първостепенният съд е събрал нужният обем доказателствени материали, необходим за цялостното изясняване на делото от фактическа страна и обстойно обсъдил относимите доказателства за обстоятелствата, включени в предмета на доказване. Изложените съображения в мотивите предоставят възможност да бъде контролиран процесът на формиране на вътрешното убеждение на ЦРС при изграждане на изводите му по отношение на приетите за установени фактически обстоятелства и доказателствената основа за това, като доказателствените източници са били подложени на подробно обсъждане и ясна преценка.

Въз основа на обсъждането на всички доказателствени източници поотделно и в тяхната съвкупност, настоящата инстанция намира за установени следните фактически обстоятелства:

В края на месец май 2018 г. подс. А.Ж.М. започнал работа като барман в ресторант „Яхт клуб П.“. Ресторантът се намирал в курортен комплекс „Оазис ризорт и спа“ в с. Лозенец, общ. Царево. В същия комплекс се намирал и втория ресторант - „П. сии фуд“, стопанисван от „П.-М“ ЕООД, гр. Пловдив, управлявано от свид. П.Я.. Двата ресторанта се намирали на близо

един от друг, като били наети и функционирали само през летния сезон. Управител и на двете заведения бил свид. П.Я., а като съпругата му – свид. М.Г.-Я. му подпомагала.

Работния офис на дружеството представлявал обособена самостоятелна стая към ресторантската част на „П. сии фуд“ на партерния етаж на хотелската сграда на комплекса. Офисът имал отваряем прозорец, който се намирал в близост до външния заден вход с ролетна щора на ресторанта, предназначен за зареждане със стока. В офиса имало климатик, като външното му тяло било разположено точно под прозореца. Достъпът до работния офис на дружеството се осъществявал по вътрешен коридор през ресторанта, като в коридора преди офиса имало преграждаща стъклена врата. Вратата на офиса се заключвала със секретен ключ, като ключове имали само управителят – свид. Я. и неговата съпруга – свид. М.Я. и всеки носел ключа със себе си. В моливник на бюрото в офиса държали и трети резервен ключ. Свидетелят П.Я. и съпругата му държали офиса винаги заключен и със затворен прозорец, като вечер заключвали и преграждащата стъклена врата в коридора. Обзавеждането в офиса включвало бюро, трикрилен гардероб тип шкаф и други необходими мебели, като бюрото било разположено до прозореца, а гардероба – до бюрото. На най-долния рафт в средното отделение на трикрилния гардероб била поставена сива на цвят метална каса с размери 43,5 см x 30 см x 35 см, която не била трайно закрепена за него и която се заключвала със секретна брава. В касата свид. Я. съхранявал пари в брой от оборотите на двата ресторанта, както и личните спестявания от заплати на готвача в ресторант „П. сии фуд“ – свид. Р.П..

През юли месец 2018 г. свидетелите К. Я. и М.Т. работили като сервитьори в ресторант „П. сии фуд“, а свидетелката А.И. /с предбрачна фамилия С./ работела като сервитьор в „Яхт клуб П.“. Тримата свидетели познавали подсъдимия като колега от работата, като свид. Т. била и в близки приятелски отношения с него и се познавали от много години.

На 25.07.2018 г. подс. М. получил заплатата си за м. юли, като на следващия ден – 26.07.2018 г. преустановил работата си като барман в ресторант „Яхт клуб П.“, освободил осигурената му от работодателя квартира и се настанил в квартирата на свид. М.Т., с уверението, че до 4-5 дни ще си

намери друга работа или ще се върне в гр. Пловдив.

На 29.07.2018 г. (неделя), след като приключил работния ден – около 23:30 часа, свид.П. Я. и свид. Г. – Я.а отшли в офиса, отчели вечерните оборотни пари на двата ресторанта и оставили парите в касата при другите оборотни пари на дружеството – общо в размер на 45 750,78 лева. Сумата от 40 000 лева била оформена на пачки и обвързани с жълти ластичета, съответно две пачки по 10 000 лева и 4 пачки по 5000 лева, с номинал от 100 и 50 лева, а останалата сума била предимно в по-дребни купюри с различен номинал. В касата на дружеството имало и лични спестявания от заплати на свид. Р.П., който той предал на свид. Я., и които били в размер на 2100 лева, поставени в два запечатани плика, с надпис „Р/Р“. При напускането на офиса около 00:00 часа на 30.07.2018 г., свид.П. Я. затворил прозореца, а след излизането си от офиса заключил вратата, осигуряваща достъп до него, както и стъклената преграждаща врата в коридора пред офиса.

Същата вечер – на 30.07.2018 г. подс. М. и свид. М.Т. около 03:30 часа се видели в заведение „Барчето“, находящо се в с. Лозенец, където се почерпили с алкохол. Около 04:15 часа двамата се разделили, като подсъдимият си тръгнал първи, казвайки й че има среща с момиче. Свидетелката Т. се отправила към квартирата си, като по пътя се отбила в казино и се прибрала в квартирата си около 05:30 часа. Подсъдимият не бил в квартирата.

След като се разделили със свид. Т., подсъдимият отишъл до офиса на фирма „П.-М“ ЕООД, качил се върху външното тяло на климатика, което било монтирано под прозореца, след което отворил дясното крило на прозореца и проникнал в помещението. В офиса подс. М. извадил от гардероба металната каса, в която били държани парите от дейността на дружеството „П. – М“ЕООД и спестяванията на свид. Р.П., обърнал я на пода пред бюрото. След това с помощта на твърди предмети разкъсал/разкъртил страничните шевовете на заварките по дъното на касата, взел намиращите се в касата пари – сума в размер на 45 750,78 лева, собственост на „П. – М“ЕООД и сума в размер на 2100 лева, собственост на свид. Р.П., всички на обща стойност 47 850,78 лева и напуснал офиса. В 08:15 часа подсъдимият опътувал с автобус за гр.Бургас, като напуснал с. Лозенец, общ. Царево без

да вземе багажа си от квартирата на свид. М.Т..

На 30.07.2018 г. около 08:00 часа свид. П.Я. отишъл до офиса си и видял на пода разкъртената каса касата и веднага подал сигнал по телефона.

На място пристигнала група полицейски служители от РУП – Царево. Същия ден, за времето от 09:30 до 11:30 часа, в присъствието на поемните лица свид. Д.Н. и свид.П.Т. бил извършен оглед на местопроизшествието, при което е установено, че на около два метра от югозападната стена на сградата минава вътрешна за комплекса асфалтирана улица, като от улицата има неасфалтиран „Г“-образен подход до входа с ролетната щора, който подход от южната част е ограден с метална зелена ограда, а от другата страна граничи с масивната сграда. Под прозореца на офиса на 20 см от земята е монтирано външно тяло на климатик, чието тяло е с височина 53 см., а горната част му част се намира на 40 см. под прозореца. Дясното крило на двукрилият прозорец на офиса е намерен в откритото положение, а дръжката на прозореца е в отворено положение. Върху външното тяло на климатика е намерена, фиксирана с фотоснимки иззета частична следа от подметка на обувка, а в десния ъгъл на бюрото, което било до прозореца, е намерена, фиксирана върху желатиново фолио и иззета втора частична следа от подметка на обувка. При огледа са намерени и иззети сива на цвят метална каса с размери 43,5см. х 30 см.х 35 см., намерена на пода пред бюрото обърната с дъното нагоре и с разкъсване с дължина 33 см. в дясната страна на дъното, както и метален профил с „Г“- образна форма и клещи с червени пластмасови дръжки, намерени върху бюрото. Към огледния протокол е изготвен съответния фотоалбум, приложени са сваления отпечатък от бюрото и оптичния диск с направените при огледа снимки.

Междувременно подсъдимият от гр.Бургас отпътувал за гр. Пловдив, където в 19:50 часа пред жилищния блок, в който била квартирата на подс. М., се срещнал със свид. К. К.. Малко преди срещата, същия ден в 19:02 часа, свид.К.К. превел на свид. З. Т. –наемодател на подсъдимия, сумата от 1600лв., представляваща дължимите наеми за месец май, юни, юли и август. След като свидетелят предал на подсъдимия разписката за извършения паричен превод, двамата се отправили към квартирата на подсъдимия, където полицейските служители от МВР – Пловдив в 20:00 часа задържали подсъдимия и иззели с протокол за обиск и изземване от 30.07.2018 г. (л. 46,

т.1 от досъд.п.) сумата от 3915 лева, в банкноти както следва: банкноти с номинал 20 лева – 122 броя, 50 лева – 22 броя, 100 лева – 3 броя, банкнота с номинал 50 лева – 1 брой, 20 лева – 1 брой, 5 лева – 1 брой; разписка № 02000769516243 за превод на парични средства; 2 броя обувки с червена и бяла подметка; 1 брой метална отварачка; 1 брой сгъваем нож, 2 броя метални тирбушони, с черна и бяла дръжка, иззети от среден джоб на кожена чанта, намираща се през рамото на лицето и разписка за паричен превод от дата 30.07.2018г. 19:02 часа с наредител свид.К. Е. К. и получател свид.З. Д. Т..

Въз основа на събраните и проверени в хода на съдебното следствие пред районния съд доказателства, настоящият състав принципно споделя фактическата обстановка, приета в мотивите на първоинстанционния съд, като възприема различни изводи само по отношение на отделни, посочени по-долу, обстоятелства, които различия обаче не налагат съществени корекции на значимите за делото факти.

Според оплакванията на подсъдимия и възраженията на защита пред въззивния съд, необосноваността на присъдата е в резултат на допуснати от ЦРС съществени процесуални нарушения на чл.13, чл.14 и на чл. 107, ал. 5 от НПК, изразили се в ползване на недопустими доказателствени източници, превратната оценка на доказателствата, едностранчив и необективен доказателствен анализ, неточна интерпретация на свидетелски показания и експертни заключения и неоснователно кредитиране на свидетелските показания на заинтересовани свидетели, като са игнорирани обясненията на подсъдимия и частично тези на свид.К.К..

1.) В тази връзка, на първо място, въззивният съд намира за необходимо да направи преценка на годността на ползваните доказателствени средства.

Настоящата инстанция, при извършване на собствена преценка на доказателствените източници и предвид възраженията на защитата, счита, че първоинстанционният съд неправилно и незаконосъобразно е допуснал включване в доказателствената маса на доказателствени средства, чието използване е било недопустимо. Разпитите в досъдебното производство на свидетелите П.Я. и М.Г.-Я. от 30.07.2018г.(л.26-л.27, л.30-л.31 т.1 от досъд.п.) РУ-Царево са проведени от полицейски орган при РУ-Царево след първото след първото неотложно действие по разследването по смисъла на чл.212 от

НПК и без да са му възлагани по реда на 194, ал.4 от НПК. Обстоятелството, че и двамата свидетели за заявили неколkokратно в съдебно следствие, че са забравили част от обстоятелствата, за които са разпитвани и че подсъдимият е направил искания за прочитането на протоколите за разпит на свид.П.Я. и на свид.М. Г. – Я.а, в никакъв случай не освобождава съда от основното му задължение - да провежда съдебното следствие в пълно съответствие със закона и да изгражда вътрешното си убеждение единствено на доказателства, събрани по установения в НПК ред. Чрез прочитането на протоколите от посочените разпити ЦРС е допуснал процесуално нарушение при събиране на доказателствата, което се отстранява чрез изключване от доказателствените материали по делото на показанията, дадените в досъдебното производство пред некомпетентен полицейски орган. Отстраняване на посоченото процесуално нарушение не води до оцетяване на доказателствената съвкупност и до различна интерпретация, защото показанията от последвалите им разпити от разследващия полицай в досъдебното производство, повтарят и допълват всички основни факти от разпитите им пред полицейския орган и са били надлежно приобщени в съдебно следствие.

Възраженията относно годността на протокола за оглед на местопроизшествие са проверявани от районния съд, който в мотивите си неколkokратно е изложил съображения, защо не ги възприема и тези съображения настоящият състав споделя.

На първо място, тук следва ясно да се разграничат протокола за извършеното действие по разследването като писмено доказателствено средство, от една страна и от друга - приобщените чрез него към доказателствата по делото веществени доказателства. В този аспект са и съображенията на ЦРС, разяснявайки разликите в законовия регламент(чл.106, чл.125, чл.161 от НПК) и необходимостта от съдебна санкция на отделни действия по разследването, срещу които подсъдимият възразява.

Веществените доказателства са такива предметите, които са били предназначени или са послужили за извършване на престъплението, върху които има следи от него или са били негов предмет, както и всички други

предмети, които могат да подлежат за изясняване на обстоятелствата по делото – чл.109 от НПК. Тяхното приобщаване към доказателствената съвкупност се извършва чрез прилагането им – чл.110, ал.2 от НПК, и само когато това прилагане е невъзможно, приобщаването им става опосредено чрез вещественни доказателствени средства, изготвени по реда на чл. 125 - чл. 126 от НПК. Чрез доказателствени средства в наказателния процес се внасят веществените доказателства.

Невярно е твърдението, че при извършения оглед не било извършено изземване на трасологични следи от отпечатъци от обувки, а изследваните по- късно такива било възможно да са привнесени. Протоколът за оглед на местопроизшествие е изготвен в съответствие с процесуалните изисквания, при извършване на самото процесуално следствено действие също не са допуснати нарушения, които да хвърлят съмнения върху него и да налагат изключването му от доказателствената съвкупност, а пропуска на разследващия орган изрично да отрази изземване в предвидената за това графа на описаните в него две следи от подметка от обувки, е непълнота , която не влече неговата негодност и е отстранена чрез разпита присъствалите две поемни лица - Д.П.Н. и П.Д.Т.. Разпитани като свидетели в съдебното заседание поемните лица подробно са обяснили обстановката при извършване на огледа, видяното от тях, което сочи, че участието им не е било формално и че са имали възможност да наблюдават огледа и да констатираят резултатите от него. Подписали са протокола заедно с участващия технически помощник. Подписали са и сваления отпечатък от бюрото, с изричното отбелязване: „Следата се иззе от десния ъгъл на бюрото до стъклена чаша“ – приложен на л.78, т.1 от досъд.п., където е приложен и оптичния диск с направените при огледа снимки, в съответствие с отразеното на л.3 от огледния протокол: „При огледа се направиха необходимия брой снимки“. Над това отразяване, с ръкописно изписан текст е посочено намирането на отпечатък на част от подметка от дясна следа върху бюрото. Намерената при огледа на местопроизшествието върху горната част на външното тяло на климатика частична следа от подметка на обувка е била фиксирана с фотоснимки, а намерената втора частична следа от подметка на обувка е била фиксирана върху желатиново фолио и с фотоснимка, като и двете следи са описани в констатациите по него. Формално, макар че в раздела изземване на

веществени доказателства те да не са вписани, не означава, че това не е извършено по време на огледа. От постановлението за назначаване на експертиза, заключението на трасологическата експертиза(л.72, л.75-л.78, т.1 от досъд.п.) и от отговорите на вещото лице Стоянов(л.184 от НОХД №216/20г. на ЦРС) се изяснява достатъчно ясно какви обекти са изследвани и по какъв начин са му били предадени. Няма съмнение, че описаните в обстоятелствената част на протокола за оглед веществени доказателства, са именно тези, които са приложени към делото и са били обект на изследване по назначената в досъдебното производство трасологическата експертиза.

На следващо място, първоинстанционният съд правилно е отхвърлил възраженията за дискредитиране на резултатите от огледа на местопроизшествието поради това, че поемните лица свид.Д.П.Н. и свид.П.Д.Т. били заинтересовани от изхода на делото лица, защото имат роднинска връзка с пострадалия свид.П.Я., който ги определил за поемни лица.

Огледът на местопроизшествието е предприет в условията на неотложност и е започнал в 09:30ч. на 30.07.2018г. Свидетелите Н. и Т. за били заети с организация на закуската в намиращия се до офисното помещение ресторант, поради което са били избрани за поемни лица при огледа. Определянето им е станало от органа извършил действието, видно от показанията на свид.Д.Н., които на конкретния въпрос на прокурора, след изясняване на спомените си, казва: „Полицайте сигурно са ни извикали... Сигурно полицайте , полицайте ни извикаха вътре да видим касата и какви инструменти има и се подписахме.“ –л.121 от НОХД№216/20г. на ЦРС, който абзац е цитиран в цялост на гърба на л.269 от мотивите за илюстрация на избирателния подход на подсъдимия за обосноваване на възраженията му.

Действително свид.Д.П.Н. е вуйчо на свид.П.Я., а свид. П.Т. е дъщеря на свид.Д.Н., което не е необичайно, предвид показанията на свид.П.Я., че в обектите му работели много роднини. Родственото отношение само по себе си не е достатъчно за да се за да се приеме, че за поемните лица съществува някакъв интерес от постигането на определен резултат при извършването на действието по разследване. В показанията на тези свидетели липсва проявява пристрастие или опит за изопачаване на фактите, за които са разпитвани,

напълно обективно и добросъвестно възпроизвеждат възприятията си времето, мястото, начина на извършване на действието и постигнатите от него доказателствени резултати. Информацията от показанията на поемните лица - свидетелите Д.Н. и П.Т., съпоставена със съдържанието на протокола за оглед, сочи, че поемните лица са осъществили действително отредените им функции на граждански контрол по законосъобразното извършване на огледа на местопрестъплението. Необходимо е обаче да се посочи, че ненужно ЦРС е обсъждал показания на свид.П.Т., дадени в съдебно заседание на 04.09.2019г., които не са били приобщени по предвидения за това ред, точно поради констатираната липса на противоречия с депозираните по НОХД№216/20г. на ЦРС.

Твърденията за наличието на предубеденост у поемни лица, както и у свидетели, не може да почиват на предположения, изводими от роднински връзки, а следва да се установявана от определено поведение, каквото по делото не е налице. Правната необоснованост на такава априорно извеждана от роднинска връзка заинтересованост на поемните лице, ЦРС е отхвърлил изяснявайки разликата в правосубектността на търговското дружество и собственика му, намерила израз в употребените в НПК понятия „пострадал“ и „ощетено юридическо лице“, която съдейки по допълнителното изложение на подсъдимия не е срещнала разбиране. Неубедителните опити на подсъдимия да компрометира свидетелите в някаква въображаема заинтересованост спрямо него са достигнали апогея си в проведения по негово искане повторен разпит на свид. П.Я.. Очакването за дискредитация на свид.П.Я. чрез уж чути твърдения за връзка между подсъдимия и съпругата на същия свидетел не са се сбъднали и предвид липсата на значимост за делото, правилно ЦРС не се е занимавал с резултатите от този разпит.

Правилен е изводът на решаващия съд, че следва да се позове на обсъжданият протокол за оглед на местопрестъплението, макар и с коментиранияте преодолені пропуски, а оттам и да прави заключенията си по фактите, като годно и допустимо писмено доказателствено средство по смисъла на чл. 131 НПК.

2.) Настоящата инстанция, при извършване на собствена преценка на доказателствените източници и предвид възраженията на защитата, не

констатира такава неправилна оценка на доказателства, която да води до съществени различия с приетите фактическите изводи на първоинстанционния съд.

Неоснователни са възраженията на подсъдимия за направена от ЦРС невярна интерпретация на заключенията по приетите експертизи.

Коректно е обсъдено от първоинстанционния съд заключението на приетата по делото трасологична експертиза на вещото лице Стоян Иванов Стоянов – л.74-л.79, т.1 от досъд.п., съгласно което двете частични трасологичните следи от подметка на обувка върху бюрото и външното тяло на климатика, отразени в огледния протокол, е възможно да са оставени от предната част на съответно лява и дясна подметка на обувки с една и съща шарка на подметките и са годни за идентификация само по общи признаци. Отчитайки съвпадението в елементите, шарката и взаиморазположението им по подметката на обувките, иззетите от подс.М. при задържането му, вещото лице е дало заключение, че е възможно следи да са оставени от тези обувки, или от други такива със същия вид, размер, местоположение или взаимно разположение на елементите от шарката на подметките. В светлината на обсъжданото възражение от вниманието на подсъдимия е убегнала принципиалната уговорка, направена от вещото лице в съдебно заседание(л.183 от НОХД №216/20г. на ЦРС), че единствената пречката за категоричност на становището му е липсата на цялостната следа в определен размер.

При изследване на процесната каса за откриване на биологичен материал вещото лице е установило два косъма с достатъчно запазена луковица с множество епителни клетки, което е позволило на вещото лице да проведе ДНК анализа от ядрата на клетките, в резултатна който е изолиран частичен ДНК профил на лице от мъжки пол, като всички проявени 10 броя алели в генотипираните локуси съвпадат със съответните алели от ДНК профила на А.Ж.М.. Последното е дало основание на вещото лице Каменова да направи категоричен извод, че космите произхождат от А.Ж.М. – протокол№18/ДНК-206 от 03.09.2018г., л.94-л.96 , т.1 от досъд.п. В отговорите си пред съда вещото лице конкретизирало, че консумативите, с които експертите работят в лабораториите в страната, съдържат 15 признака,

като съвпадението на 7 признака е достатъчно условие да се приеме, че е налице пълно съвпадение с профила, а в случая при изследваните косми е налице съвпадение на 10 признака с ДНК профила на А.Ж.М.. Поясненията за следващото поколение консумативи, което ще предостави възможност за изследване на 25 признака е даден за сравнение на настоящото и бъдещо внедряване на научните достижения в изследванията, но те не променят категоричността на заключението на вещото лице – гърба на л.180-л.182 от НОХД № 216/20г на ЦРС.

Правило първоинстанционния съд е отхвърлил възражението на подс.М., че не било установено обстоятелството дали космите са били открити вътре в касата или върху касата, защото до датата на деянието подсъдимият, видно от показанията на свидетелите П.Я. и М. Г. – Я.а и от описанието на гардероба и месторазположението му в офиса, не е нямал достъп до касата, съхранявана на най-долния рафт от средното отделение на гардероба.

В същото съдебно заседание вещо лице Минчева ясно е посочило защо при изследването на металния профил с „Г“-образна форма не е бил определен ДНК профил в наличния клетъчен материал – защото той е под допустимия за отчитането му минимум, съгласно използваните методи на изследване, което се обяснява с гладка повърхност на предмета, която не способства задържането на голям брой епителни клетки и настъпили деструктивни процеси в ДНК-веригата под въздействието на различни фактори, какъвто е ръждата по металния профил, оказваща изключително лошо влияние върху ДНК-материала. Същата експертиза е установила върху червените дръжки на клещите (работната им част е ръждясала) биологичен материал от две лица - от мъжки пол и от женски пол, като този от лицето от мъжки пол е в по - голямо количество и клетъчния материал в него има ДНК профил, който при сравнение с ДНК профила на А.Ж.М. е показал пълно съвпадение. – л.84-л.87 , т.1 от досъд.п. Същите клещи свид.П.Я. отрича да е купувал за фирмата си, а подсъдимият твърди, че е използвал с друго предназначение при поправката на контакт в шатра до ресторанта – „...но точно с тези клещи счупих контакта и то не за друго, ами причината беше, че клещите бяха много силно ръждясали, те самите не се отваряха ...тези клещи ги използвах като чук и ударих няколко пъти пластмасовия контакт...” –л.220

от НОХД №216/20г. на ЦРС. Подсъдимият не помни как са му попаднали, за да ги ползва при ремонта, но пък ясно си спомня, че след като тогава се е наранил, ги бил оставил в куфара със служебни инструменти.

Неясен е отправения от подсъдимия укор към ЦРС по повод обсъденото заключение на изпълнената с съдебно следствие трасологическа експертиза - 159-163 от НОХД №216/20г. на ЦРС. На няколко места в мотивите си първоинстанционният съд е коментирал констатациите на вещото лице относно начина на взломяване на касата и вида на оставени трасологични следи по разтворените ръбове, както и точните отговори дадени от същото вещо лице в съдебно заседание. Ясно е посочено, че по металната отварачка, двата метални тирбушона и ножа, открити и иззети от подс.М. при задържането не са открити следи от упражнен натиск в твърда повърхност. Пред съда вещо лице също достатъчно ясно е посочило, че за да се направи първоначалния отвор между двете ламарини на касата не е достатъчен само „Г“ образния профил, но е възможно този резултат да се постигне в допълнение с друг предмет – лост, чук, секач, а след това само профила да се ползва за доразширяване - л.178 от НОХД №216/20г. Точно затова за тези иззети от подсъдимия вещи, които не са използвани като средство за осъществяване на престъплението - металната отварачка, двата метални тирбушона и ножа, съдът е постановил с присъдата си връщането им на владелеца им.

Не е подменен от районния съд смисълът на анализиранияте резултати от извършената с Протокол № 324 от 11.10.2018г. техническа експертиза от вещото лице Николай Павлов на два броя оптични носители, предоставени с протокол за доброволно предаване, с данни от видеозаписи от охранителните камери на „Оазис ризорт и спа“ и „Оазис бийч клуб“. От заключението на вещото лице се установява, че няма признаци за манипулации върху видеоматериала, записан на оптичните носители и че същите съдържат видеозаписи от външните охранителни камери на „Оазис ризорт и спа“ и на „Оазис бийч клуб“, а заснетото лице не може да бъде идентифицирано. Към заключението са приложени разпечатани на хартиен носител кадри от видеозаписите на охранителните камери, на които е заснето преминаващо по улицата лице от мъжки пол. Пред ЦРС вещото лице е уточнило -гърба на л.179-л.180 от НОХД №216/20г. на ЦРС, че по външни белези заснетото лице

е от мъжки пол. На конкретен отговор на прокурора е посочил, че момента на извършване на престъплението не е заснет и че обекта е извън обхвата на камерите, но че резолюцията на записите позволява да се видят специфични движения на заснетото лице.

Изводът в заключението на техническа експертиза на веществените доказателства - заснетите видеозаписи от охранителните камери, за невъзможност да се идентифицира изобразеното на тях лице е обяснима, поради липсата на ясна лицева визуализация на изображението на наблюдаваното лице, но той не компрометира установяването на самоличността на лицето от записите. Заснетият мъж е бил идентифициран по походка, поза, стойка, при предявяване на тези веществени доказателства по време разпита на свидетелите П.Я.(„...тази походка няма как да я объркаме никога...” -л.111 от НОХД№216/20г. на ЦРС), А.И. („Просто единия крак го замята по странен начин, всеки ден сме били заедно в ресторанта, и той като излизаше да пуши съм го наблюдавала в гръб, дори и втрещено да не го гледаш, то ти се набива в очите...Просто по осанката, по вървенето, леко си замята крака....“ –гръба на л.116-117 от НОХД№216/20г. на ЦРС) и К. Я.(„...Има специфична походка, върти си много странно раменете, по начин, по който изнася раменете при движение с краката...За суишъра не мога да кажа, защото беше тъмно, но водещо беше походката.“–гръба на л.119 от НОХД №216/20г. на ЦРС). Чрез приложения способ на доказване - разпит на свидетел, всеки от тримата свидетели, които добре са познавали подсъдимия, е изложил своите възприятия от личните си впечатления от подс. М. и възприятията си и от видяното от веществените доказателства – видеозаписите, изобразяващ лицето, което в 04:47-04:48 часа върви по улицата в посока към местопрестъплението(работния офис до помещенията за доставка на продукти и до ресторант „П. сии фуд“) и завива по подстъпа към него, а в 05:35 часа се връща по улицата в обратна на идването си посока. Отсъствието на работещи в близост заведения и неестествения начин от това местоположение да се стигне до плажа („Вероятно може да се стигне и до морето, ако се долепи до стената и се сурка по нея...“) правят нереалистична вероятността точно тези локации да са били крайната цел на придвижване в този час на денонощието.

Тук е необходимо да се припомни, че със свидетелски показания могат

да бъдат установени всички възприети от свидетеля факти, които са свързани с обстоятелствата по делото и допринасят за изясняването им. Правилно и обосновано първоинстанционният съд е установил размера на паричните суми, отнети от подсъдимия, от приобщените показания на свидетелите П.Я., М.Г.-Я. и Р.П., дадени пред разследващи орган в досъдебното производство. От тези показания, както и от съобщеното пред съда, се установява и вида, в който са били съхранявани банкнотите – тези, собственост на Р.П. в размер на 2100 лева, поставени в два запечатани плика с надпис „Р./Р.“; а тези, собственост на „П. – М“ЕООД, оформени на две пачки по 10 000 лева и 4 пачки по 5000 лева в банкноти с номинал от 100 лева и от 50 лева. Останалата сума, се формирала от банкноти в купюри с различен номинал и не била стифирана. Съществени противоречия в показанията на свидетелите П.Я. и М.Г.-Я. относно начина на оформяне на пачките и общата стойност на съхраняваната сума няма. Доколкото свид.П.Я., като управляващ дружеството е организирал начина на ежедневно отчитане на касовата наличност и е бил само подпомаган от свидетелката, то правилно ЦРС е кредитирал показанията му от досъдебното производство, когато спомените му са били значително по-ясни и преди следващите работни сезони, за обвързването на пачките с жълти ластичета, каквито винаги купувал. Това обстоятелство районният съд е свързал с установения при обиска на подсъдимия факт на обвързване с два жълти ластика на носената в предния ляв джоб на дънките му парична сума.

Неоснователно подсъдимият се опитва да преекспонира значението посоченото от вещото лице, изготвило съдебно-счетоводна експертиза(л.98-99, т.1 от досъд.п.), осчетоводяване на постъпленията по дебита на сметка502“Каса“ в ошетеното дружеството за целия месец юли с еднократна счетоводна операция за 198 979,78лв., вместо регулярното ежедневно осчетоводяване на касовата наличност с приходни касови ордери. Тази счетоводна операция е отразена в счетоводните регистри и освен на салдото на сметката е оказала влияние и върху счетоводните резултата за месеца на дружеството. Коментираното ръкописно записване върху Дневника на сметката, върху което акцентира подсъдимия, не е част, нито основание за тази еднократна счетоводна операция, а е направено с отбелязването „Р.С.“ за пояснение каква част от сумата е по данни на фискалната памет.

Необходимо е обаче да се обърне внимание, че задачата, възложена на счетоводната експертиза е била да установи каква е констатираната липса в касата, което предполага изследване само на счетоводната документация и затова е била ограничена до представените й дневник на сметка и аналитична оборотна ведомост (л.119-л.124, т.1 от досъд.п.). Констатираната по документи от съдебно-счетоводна експертиза липса към 29.07.2018г. в касата на оштетеното дружество в размер на 45 750.18 лева. „П.-М“ЕООД , съответства на показанията на свидетелите П.Я., М.Г.-Я..

Следва ясно да се подчертае, че експертните заключения не са доказателствено средство в наказателния процес, тъй като вещите лица не възпроизвеждат пряко възприети от тях факти. Правилно и обосновано ЦРС е изградил изводите си за стойността на предмета на престъплението въз основа на показанията на посочените трима свидетели и писмените доказателства по делото , обсъдени подробно в мотивите на гърба на л.270-л.272 от НОХД №216/2020г. на ЦРС. Между тези доказателствени източници няма противоречия, напротив, от писмените доказателства и заключението на вещото лице се установява стойността на отнетата сума парични средства, съхранявана в касата като неоформена в пачка с един и същ номинал - 5 750, 18 лева. Размера на отнетите парични средства е бил съобщен по разследването часове след откриване на престъплението , за което се съди по факта, че точно сумата от 45 000лв. е посочена за изземване при установяването на подсъдимия в постановлението на разследващия полицай от 30.07.2018г за съдействие, адресирано до Първо РУ-Пловдив –л.201, т.2 от досъд.п.. Видно от обясненията на подсъдимия, задържайки го часове по-късно, при обиска полицаите са търсили сума в същия размер –гърба на л.224 от НОХД№216/2020г. на ЦРС.

Категорично не може да бъде споделен укора на подсъдимия към направената от ЦРС оценката на гласните доказателствени средства, извеждан от изолирани изявления на свидетелите. Точно напротив. ЦРС е подложил на задълбочено изследване показанията на свидетелите П.Я., М.Г.-Я., Р.П.,К. Я., А.И., М.Т., З. Т., Д.Н., и .П.Т., както поотделно, така и съпоставяйки ги взаимно, сравнявайки ги с обясненията на подсъдимия и с останалите писмени и веществени доказателства. Извършеният детайлен анализ е позволил на първата инстанция правилно да оцени показанията на

тези свидетели като достоверни, последователни, непротиворечиви и логични, взаимно кореспондиращи и допълващи се както помежду си, така и с другите събрани по делото доказателства и поради това да им се довери. Правилно е било отказано от съда доверие към показанията на свид. К. К. по отношения на твърденията му, че изплащайки на 30.07.2018г. с пощенски запис дължимия от подсъдимия наем за три месеца назад, той му бил върнал получен от подсъдимия също два-три месеца назад заем. Тези твърдения на свид. К. К. противоречат на показанията на наемодателката – свид. З. Т. и на свид.М.Т., преразказващи съобщеното им от подсъдимия, че точно заради липсата на парични средства заминава да работи на морето. Последните две свидетелки, много ясно съобщават казаната им от подсъдимия причина да не изплаща наема на държаната от него квартира в гр.Пловдив, същата е и да отиде да работи в курортния комплекс, същата е и да ползва безплатно квартирата на свид.Т. – недостиг на парични средства.

Тук е необходимо да се внесе корекция в приетата от ЦРС фактическа обстановка, досежно състояла се между подсъдимия и свид. К. К. среща на 30.07.2018г., преди срещата пред квартирата на първия. Доказателства за провеждането на такава среща от една страна няма, а от друга страна е без значение начина, по който е било уговорено свидетеля да плати дължимия наем, поради което и ненужно е било отделено внимание на обстоятелства, извън описаните в обвинителния акт.

Първостепенният съд е направил правилна и обоснована оценка на обяснения на подсъдимия А.М., като ги е възприел като защитна версия. Позицията на подсъдимия, заявена в обясненията му, включва твърдения, че до след 04:00 сутринта на 30.07.2018г. той бил със свид.М.Т. в заведението „Барчето“, където се запознал с две жени от руски произход, с които си говорил на английски и едната от които му предложила да отидат при нейна приятелка на централния плаж в с.Лозенец. След като се разделил свид.М.Т., подсъдимият отишъл с две жени на плажа, където останал до сутринта. В 8:00ч. отишъл на автогарата в с.Лозенец и в 08:15 часа заминал с автобус за град Пловдив, за да се снабди спешно с лична карта, за да започне работа в заведението „Барчето“ в с.Лозенец. През цялото това време носил чантичка, в която държал спестените си пари от 3 915лв., които били намерени у него при задържането му. Недаването вяра на обясненията на подсъдимия не е

равнозначно на тяхното игнориране. ЦРС е извършил много прецизен анализ на обясненията и всяко негово възражение, съпоставил ги е с други доказателствени източници и в резултат на това е стигнал до правилния извод, че обясненията му са недостоверни и не следва да им бъде дадена вяра. Съдържанието на мотивите разкрива една задълбочена аналитична доказателствена дейност, съобразена с изискванията на чл. 107, ал. 5 от НПК.

В обобщение е необходимо да се констатира, че първата инстанция не е пропуснала при обсъждането им нито един правнозначим факт, взела е предвид всички събрани по делото гласни и писмени доказателства, подложила е на анализ и оценка веществените доказателствени средства. Доказателствената проверка, видно от възприетия от ЦРС начин на изготвяне на мотивите, е извършена последователно и пунктуално, подробно и задълбочено неколнократно - както при описание на възприетите факти, така и в логическата им взаимовръзка при доказателствения анализ, какъвто е направен отново и в правните изводи при аргументиране отговорите на съда по отделните възражения на подсъдимия и защитата му, включително по детайли и интерпретации, със значителна отдалеченост от предмета на доказване по конкретното производство.

Всички аргументи на подсъдимия, се обосновават са свързани със собствена на подсъдимия и защитника му интерпретация на доказателствения материал, както те считат, че той трябва да бъде възприеман, включително и чрез изваждане от общото съдържание на различни гласни доказателствени източници на отделни изрази и тяхното противопоставяне, посредством превратното им тълкуване до степен на изопачаване на смисъла при депозирането им.

Настоящият състав изобщо не намира за необходимо да коментира изразите (лъжи и измислици; безпочвени лъжи; свободни съчинения на съдията; напълно безпочвено, наивно и дори смешно предположение; експертно заключение на екстрасенс в кавички и пр.), с които е окачествена аналитичната дейност на ЦРС. Съдът не е боравил с предположения. При всеки анализ изводите са резултат на мисловно-логическа дейност, завършваща със съответни умозакljučения. В случая доказателственият анализ е направен от ЦРС в съответствие с изискването на чл. 305, ал. 2 от

НПК, въз основа на изследване на съдържащи се в отделните доказателствени средства данни за разкриване на логическата връзка между тях и след критична преценка на цялата доказателствена съвкупност, поради което и с направените по –горе уточнения, се споделя и от настоящата инстанция.

Първоинстанционният съд не е допуснал съществени процесуални нарушения при постановяване на съдебния си акт, които да са довели до неправилно приложение на материалния закон. Действително той не е разполагал с преки доказателства за авторството, поради което е бил ограничен да направи фактическите си изводи само въз основа на косвени доказателства. В мотивите към обжалваната присъда ЦРС е проследил и анализирал релевантните относно авторството на деянието доказателства. Първата инстанция е достигнала до правилни изводи за наличието на система от факти, които са свързани помежду си, намират се в кореспонденция и водят до единствен възможен извод, а именно, че подс. А.М. е автор на извършеното престъпление, за което е привлечен към наказателна отговорност. Установена съдебна практика е, че няма пречки при липсата на преки доказателства, установяващи авторството, косвените доказателства да послужат като единствена основа за изграждане на осъдителна присъда. В тези случаи съдът е длъжен да установи достоверността на източниците, установяващи косвените доказателства, след което да извърши оценка на установените чрез тях факти, като анализът следва да бъде направен на всяко доказателствено средство във връзка с останалите, за да се прецени дали между тях съществува една неразривна връзка така, че системата от косвени доказателства да обуслови един единствен извод, свързан в случая с авторството на деянието. Точно това е сторено от ЦРС на л.263-л.273 от НОХД №216/2020г. на ЦРС. В резултат на убедителна аналитична дейност районният съд е извел фактически положения, които са обусловили и правилно приложение на материалния закон. Мотивите към обжалваната присъда съдържат подробна аргументация на доказателствената обезпеченост на обвинението срещу под.А.М., като наред с това съдебният състав е отговорил и на направените от подсъдимия и защитата му възражения. Поради изчерпателността на изложената от ЦРС аргументация, настоящата инстанция не намира за необходимо да я излага допълнителни мотиви.

Предвид изложените съображения по фактите въз основа на анализа на

доказателствения материал, настоящият състав споделя като обосновани и законосъобразни правните изводи на ЦРС, че от обективна и субективна страна подс.М. е осъществил състава на престъпление по чл.195, ал.2, вр.ал.1, т. 3 и т.7, вр. чл.194 ал.1, вр. чл.28 от НК, защото на 30.07.2018 г. в землището на с. Лозенец, общ. Царево, обл. Бургаска, комплекс „Оазис Резорт и Спа“, от офис към ресторант „П. сии фуд“, в условията на повторност, чрез повреждане на преграда здраво направена за защита на лица или имот-метална каса, отнел чужди движими вещи - парична сума в размер на 45 750.78 лева, от владението на П.И.Я., собственост на „П. - М“ ЕООД, както и сума в размер на 2100,00 лева от владението на П.И.Я., собственост на Р.П.П., без тяхно съгласие с намерение противозаконно да ги присвои, като кражбата е в големи размери.

Изпълнителното деяние на кражбата се изразява в прякото отнемане на вещта и включва два момента: 1.) прекъсване на старото владение върху вещта от действителния собственик и 2.) установяване на ново владение от дееца. За да се осъществи отнемането, необходима предпоставка е било преодоляването на разкъсването/разкъртването на шевове на ръба на дъното на металната каса, в която са съхранявани банкнотите. В задния горен край на металната каса подсъдимият е разкъсал /изкъртил металния профил с дължина по ръба приблизително 33 см., като за да направи първоначалния отвор между двете ламарини на касата освен „Г“- образния профил намерен при огледа в офиса е ползвал и друг предмет – лост, чук, секач, а след това е разширил отвора и така си е осигурил достъп до банкнотите, с вземането на които и с напускането на офисното помещение е установил фактическа власт върху тях. Правилно и обосновано е прието, че от обективна страна подсъдимият е осъществил изпълнителното деяние на престъплението, като е повредил преграда здраво направена за защита на имот – квалифициращ признак по чл.195, ал.1,т.3 от НК, за наличието на който не е необходимо за преодоляването на преградата да са употребени оръдия или особени усилия (т.10 от ППВС№ 6/1971 г.). На подсъдимия не е повдигано обвинение за използване на техническо средство - квалифициращо обстоятелство по чл.195, ал.1,т.4 от НК. Изпълнителното деяние е започнало и приключило сутринта на 30.07.2018 г., поради което подс.М. следва да бъде оправдан по обвинението, че е осъществил деянието на 29.07.2018г., в какъвто смисъл

следва да бъде изменена присъдата.

Също така вярно е прието , че е налице е и съставомерния признак по чл.195, ал.1,т.7 от НК, защото настоящото деяние е извършено от подсъдимия в петгодишния срок по чл.30 от НК, след като на 04.09.2015г. е изтърпял наказание шест месеца лишаване от свобода, наложено му с определение за одобряване на споразумение от 24.02.2015г. но НОХД№51/2015г. по описа на Районен съд – Пловдив, за извършено на 30.04.2013г. престъпление по чл.195, ал.1,т.4 от НК.

В случая е налице квалифициращото обстоятелство „големи размери“ чл.195, ал.2 от НК, възприето и от първоинстанционния съд, макар неправилно да е приел, че сумата следва да надхвърля 14-кратният размер на минималната работна заплата за страната. Предмета на престъплението - 47 850 лева, надхвърля установения в ТРОСНК №1/98г. критерий от 70 пъти установената за страната минимална работна заплата, която към момента деянието е била в размер на 510лв.(ПМС № 316/20.12.2017 г.).

От субективна страна, правилно и обосновано първоинстанционният съд е приел, че деянието е извършено от подс. М. при пряк умисъл, като подсъдимият е съзнавал, че лишава владелеца от фактическа власт върху вещите без негово съгласие, предвиждал е преминаването им в своя фактическа власт и е целял именно това- действал е с намерение противозаконно да ги присвои. Разбирал е общественотоопасния характер на деянието си, предвиждал е настъпването на общественотоопасните последици и е искал настъпването на тези последици.

За извършено престъпление по чл. 195, ал. 2 от НК, закона предвижда наказание лишаване от свобода от три до петнадесет години, като съда може да постанови и конфискация до една втора от имуществото на виновния.

С обжалваната присъда ЦРС е наложил на подс. М. наказание лишаване от свобода за срок от три години и шест месеца, което да изтърпи при първоначален строг режим. Определянето на наказанието по правилата на чл. 54 от НК е закономерна последица от установените по делото факти, защото по делото не са налице нито са многобройни, нито изключителни по своя характер смегчаващи вината обстоятелства, за бъде правена преценка за

приложение на чл.55 от НК.

При установените законови предели за определяне на наказанието лишаване от свобода, така отмереният размер, близо до минималния предвиден, при отсъствието на каквито и да са съображения за проявената необоснована благосклонност от първоинстанционния съд, се явява силно занижен и несъобразен с всички обстоятелства, имащи значение за неговото индивидуализиране. В този смисъл депозирания съответен протест от страна на прокуратурата се явява основателен.

На първо място, така определеното наказание се явява несправедливо и несъответно на високата степен на обществена опасност на деянието, силно завишена дори само поради наличието на два квалифициращи признака, извън квалификацията по чл.195, ал.2 от НК. На следващо място, не може да бъде подмината и личната обществена опасност на дееца, която също не е ниска, предвид обремененото му съдебно минало, извън относимото за приетата квалификация по чл.195, ал.1, т.7 от НК, показващо създадена трайна престъпна упоритост и липса на ефект от налаганите му досега наказания.

При това положение, първоинстанционният съд значително е надценил значението на отчетените като смегчаващи обстоятелства „младата възраст и природната интелигентност на подсъдимия“, което пък е довело до необосновано либерализиране на отмереното наказание лишаване от свобода.

Оценявайки в съвкупност всички установените по делото данни, имащи отношение към определяне размера на наказанието, БОС приема, че необходимото и адекватно на целите, визирани в чл. 36 от НК наказание, което подсъдимият М. следва да изтърпи, е пет години лишаване от свобода, при първоначален „строг“ режим на изтърпяване. Въззивният съд намира, че продължителната изолация на подс. А.М. е наложителна за реализиране на специалната и на генералната превенция, отчитайки обстоятелството, че предходните му две пребивавания на в пенитенциарна среда за изтърпяване на наказанията по НОХД№1107/2008г. и по НОХД№51/2015г., не се въздействали превъзпитателно и възпиращо върху криминалните нагласи на дееца.

Предвид изложеното и с оглед наличието на съответен протест, по

смисъла на чл. 337, ал. 2 от НПК, съдът прецени, че следва да упражни правомощието си по чл. 337, ал. 2, т. 1 от НПК и да измени атакувания първоинстанционен съдебен акт, като увеличи размера на наложеното на подс. А.М. наказание.

С оглед съдебното минало на подсъдимия, което изключва възможността за приложението на чл. 66 от НК, правилно е прието, че наказанието следва да се изтърпи при първоначален строг режим, защото са налице условията на чл. 57, ал. 1, т. 2, б. "б" от ЗИНЗС.

Районният съд не е обсъждал наказанието конфискация, а протестът не съдържа искане за влошаване положението чрез налагане на кумулативното наказание, което прави безпредметно обсъждането на този въпрос.

При направената цялостна служебна проверка на делото, въззивната инстанция не констатира да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, на реда за определяне на разноските и на разпореждането с веществените доказателства.

По изложените съображения и на основание чл. 337, ал. 2, т. 1, във вр. с чл. 334, т. 3 от НПК и чл. 338 от НПК, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА присъда № 260002 от 02.12.2020 г., постановена от Районен съд, гр. Царево по НОХД № 216/ 2020 г., като УВЕЛИЧАВА наложеното на подсъдимия А.Ж.М., ЕГН *****, наказание от три години и шест месеца на ПЕТ ГОДИНИ лишаване от свобода и го ОПРАВДАВА по повдигнатото му обвинение за това, да е извършил деянието на 29.07.2018г.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____